

1

ВОСКРЕСЛЕ МАТЕРИНСТВО

Емілі та Лаура

Початком воскреслого материнства стало привчання до горщика. Звучить безглуздо, але, привчаючи старших синів ходити на горщик, втомлені постійним переодяганням та повільними успіхами, ми потребували відчутної надії.

Нас розділяло п'ять годин, тож своїми успіхами та невдачами ми ділилися через мобільний застосунок. Одна з нас залишала голосові повідомлення, а друга записувала відповіді. Ми нарікали на забруднену постіль, святкували найменші перемоги та ділилися тим, що переживали з того чи іншого приводу.

«У нас просто не виходить. Я відчуваю гнів — це нормально?» — запитувала одна.

«А тобі не вривається терпець? Як бути милосердною, коли здається, що він відмовляється ходити на горщик *навмисно?*» — запитувала друга.

Ми міркували: «Чи згадується про це в Біблії? Якщо Христос справді робить усе інакшим, то яким Він робить привчан-

ня до горщика? Що про це каже Євангеліє?». Спочатку відповіді були нечіткі. Ми ділилися практичними порадами, шукали, з чого би посміятися в нашій боротьбі. Шукали навпомацки, але копали вглиб, аж поки не зрозуміли, який скарб криється у Євангелії. Ми дослухалися до думок одна одної і обговорювали наші гріхи, водночас чітко усвідомивши, що Христос має силу перемінювати нас. Лише відшукавши нашу ідентичність у Христі, а не в досягненнях наших дітей, ми могли виявляти Божу любов до тих, хто не міг її збагнути чи прийняти. (Звісно, так чітко й лаконічно це звучало не завжди, але суть була така.)

Цей процес відчутно змінив наше материнство. Ні, наші діти не набули раптового вміння ходити весь день у сухих штанцях, і ми далі ділилися стратегіями, але Євангеліє давало більше надії, ніж будь-яка стаття з інтернету, більше користі, ніж будь-яка книжка на полицях книгарень, і більше підтримки, ніж будь-яке з наших тимчасових рішень.

Ми зітхнули з полегшенням, коли зрозуміли істинність твердження — Євангеліє змінює все.

Упевненість підвела

Ми народили перших дітей з різницею в дев'ять місяців і, хоч тоді цього й не усвідомлювали, обидві починали свій шлях у материнстві з чималими очікуваннями. Уява малювала нам чисті вітальні, вишукані домашні обіди, спокійні прогулянки з візочком та чемних дітей, які люблять Ісуса (і своїх матусь).

Ми мали багато чого навчитися, але відчували, що до викликаних готові. Складаючи списки дитячих речей — гарненьких пелюшок, високих стільчиків, стильних (і практичних) сумок для підгузків і решти необхідних атрибутів, — ми були наївні

та сповнені рожевих мрій. Ми знали, що буде непросто, але вважали, що підготувалися як могли. Зрештою, ми ж мали вичерпні списки, практичні посібники для мам, подруг, які стали мамами до нас, і безліч відповідей, які міг надати гугл на будь-який пошуковий запит.

Сьогодні ми маємо восьмеро дітей на двох, і наші оптимістичні очікування розсипалися під натиском повсякденного життя. Якось ми зрозуміли, що хоч як ретельно вибираємо дітям муслінові пелюшки, вони не здатні стримати рученята наших малюків-дзиґ. Так і наше материнство змусило нас почуватися неадекватними, розчарованими та відчайдушно шукати нові рішення. Ми квапливо шукали відповідей на запитання, де, коли і чому наше материнство звернуло не туди. І хоч знайшли в них децицю корисних порад і практичних стратегій, зрештою виявили, що вказівок у посібниках було недостатньо, наші подруги-мами робили речі, яких ми не розуміли і наслідувати не хотіли, а гугл (у своїх багатомільйонних результатах пошуку) не завжди давав правильні відповіді на наші запитання.

Материнство інших жінок із нашого оточення також не відповідало їхнім сподіванням. Йдеться не лише про наших подруг-мам — це досвід, спільний чи не для всіх матерів сьогодні. Як свідчить дослідження науково-дослідного інституту *Barna Group*, 95% мам стверджують, що у них кульгає щонайменше одна сфера життя, 80% вважають себе перевантаженими через надмірний стрес, 70% бракує відпочинку, а понад 50% вважають, що мають забагато зобов'язань і погано балансують між роботою та сімейним життям¹.

Якщо материнство має бути таким чудовим — одним із найбільших благословень у житті, — чому ж ми відчуваємо стрес, втому, невдоволення та надмір зобов'язань? Якщо люди

в соціальних мережах, гуру материнства та експерти з написання книг мають відповіді на наші запитання, то чому ми потребуємо дедалі більше допомоги?

Іноді ми відчуваємо себе «недостатньо хорошими» матеріми й відкидаємо це почуття провини, замість дослідити, що криється за ним. Лідери думок, письменники й навіть наші рідні та друзі переконують нас, що ми *достатньо* хороші вже тому, що любимо своїх дітей. Що досить мати добрі наміри й докладати хоч якихось — суттєвих чи незначних — зусиль. Що нам варто відкинути уїдливе відчуття провини і будувати життя своєї мрії.

Але глибоко всередині нас сидить те саме ледь вловиме відчуття, що ми не дотягуємо, і ми не знаємо, як дати собі з цим раду. Тому ми жартуємо і заочуємо очі, коли йдеться про поведінку нашої дитини. Пишемо в соцмережах про свої провали. Приймаємо безлад у всій його безладності й не намагаємося приводити його до ладу. Підсміюємося над мамами, які начебто справляються з материнством успішніше чи краще балансують між різними сферами життя. Не знаючи, що робити, виділяємо більше часу «для себе» чи втікаємо у спорт, їжу, роботу або соцмережі. Знижуємо планку, допоки наше почуття провини не втихне.

Якщо ви подібні на нас, то вам ці тактики не допоможуть. Вони не зменшують почуття провини, стрес і тиск, який буденність чинить на матерів. Натомість вони скеровують нас звивистим шляхом спроб і помилок, де нам ніколи не знайти спокою. Ми можемо на якийсь час припинити боротьбу, але зрештою щось таке просте, як чергова осічка з горщиком, стає для нас останньою краплею. Ми губимося, зневірюємося й відчуваємося безпорадно.

НАМ ПОТРІБНЕ ВОСКРЕСЛЕ МАТЕРИНСТВО

Культура материнства загалом і ваші власні бажання змушують вас вірити, що радість і відчуття успіху — це наслідок плідної боротьби з розлитим молоком і брудною підлогою на кухні; наліпки та таблиці досягнень; баланс між роботою та особистим життям; або ваше ставлення і поведінка вашої дитини. Але це зовсім не так. Це значно масштабніша боротьба. Боротьба космічного масштабу. Боротьба між духом і плоттю. Добром і злом. Життям і смертю.

Боротьба за саму вашу душу.

Навіщо нам воскресле материнство

Світ намагається переконати вас, що ви схожі на людину, неспроможну зібрати себе до купи, але правда в тім, що ви справді на це *не є спроможні*. Йдеться не про вічну гору посуху у мийці, чи те, що ви надто рідко потрапляєте до спортзалу, чи щопівгодини різко змінюєте підходи до виховання. Ні, ви не можете зібратися до купи, бо грішні й потребуєте Спасителя.

Замість того, щоб дарувати нашим дітям благодать, яку подаровано нам, ми намагаємося заслужити Божу прихильність, зводячи мури із правил і норм. Замість служити своїм чоловікам із любов'ю, ми подумки докоряємо їм і ведемо облік усіх ситуацій, коли вони підводили нас. Замість проводити час із сусідами, ми замикаємося, аби не відчувати незручності чи дискомфорту від знайомства з новими людьми. Замість змінювати наші власні стандарти на Божі, ми орієнтуємося на друзів або на стрічки соцмереж. Замість покладати надію на Христа, ми покладаємося на власні зусилля та комфорт — живемо в очікуванні денного сну, вечірнього відбою, таткового

приходу з роботи, нашого власного виходу на роботу чи часу, коли можна буде зависнути у телефоні.

Ми легко вабимося на тимчасові втіхи — перспективу запланованого перегляду *Netflix*, смаколики у комірчині чи прийдешню мандрівку в дівочій компанії. Але всі вони швидкоплинні й неспроможні подолати проблему всередині нас. Ми не можемо змусити себе радіти материнству, бо не можемо змусити себе до послуху чи любови, що їх Бог жадає від нас. Якщо ми хочемо знайти істинну, довгочасну радість на нашому материнському шляху, нам потрібна дія Ісуса Христа.

Нам потрібна не та версія материнства, яку диктує нам світ; нам потрібне воскресле материнство, перемінене воскресінням нашого Господа і Спасителя. Нам потрібна кров, пролита Ним, щоб звільнитися від почуття провини та наших невдач. Нам потрібна Його повнота, щоб наповнити нас там, де ми відчуваємо порожнечу. Нам потрібні Його жертвовність і біль, щоб ми могли жертвувати заради інших, аж поки самі не дістанемося межі болю. Нам потрібні Його рани, щоб загоїти наші рани. Нам потрібна Його жертва, щоб раз і назавжди заплатити за наші гріхи. Нам потрібна Його смерть, щоб отримати життя.

Як збагнути суть воскреслого материнства

Усе це звучить красиво. Цілком можливо, що ви погоджуєтеся, але водночас запитуєте себе: «А як саме це зрозуміти? Нам потрібні Його рани, щоб загоїти наші власні? Як це допоможе мені *прямо зараз?*».

Саме на це запитання ми сподіваємося відповісти у цій книжці. Ми не даватимемо порад щодо виховання дітей. Не станемо озиратися на минуле з мудрістю, набутою впродовж